

El mur de les lamentacions

Epitafi. PER MOSSÈN GUDIOL

Benvolguts fidels, la fesomia urbana de la ciutat va consolidant sine die paratges que passaran anys sense patir cap transformació. A fe de Déu, que la crisi del totxo és cruenta i el sector que un dia va ser la punta de llança de la nostra economia ara s'ha desplomat i ensorrat en la misèria. Les constructors de Manresa i comarca, que fa relativament poc anunciaven expansions a la costa i el Brasil, tenen els pocs treballadors que els queden en nòmina enganxant els maons amb els moquets que segreguen fent burilles mentre esperen el dia que comenci alguna obra. Com a gran monument de la desacceleració econòmica, apareix, ben grandiloqüent enmig de la ciutat, el solar de la Fàbrica Nova. Al principi de la crisi, Déu sap que alguns van voler posar remei a l'oda apocalíptica al que podria haver estat i ja no serà mai. Lones de colors per tapar els forats i algun intent per no fer tan dura a la vista la imatge d'un megasolar deixat de la mà de Nostre Senyor. Però els mesos han anat passant i a l'espai que va acollir la factoria de Bertrand i Serra s'hi ha anat consolidant un bioclima de pols, males herbes ferralla i fauna salvatge de tot tipus.

Tanta era la deixadesa de la propietat que l'Ajuntament va sancionar-la per la passivitat amb què conservava un solar extensíssim encabit entre tres barris diferents. L'antiga tanca perimetral, substituïda en algun tram per lones de coloraines que han agafat un to marronós infecte, començaven a reflectir un panorama tan lleig com el de la nostra economia. Sí germans i germanes, passen molt baixos. Sembla que la divisió immobiliària de la Caixa ha reaccionat. I, davant dels clams municipals per tapar les vergonyes del temps en què ?que Déu ens perdoni!? ens pensàvem que érem rics, ja fa uns dies que s'està erigint un mur nou al perímetre del recinte de l'antiga fàbrica. El color dels maons, per ara, és el gris que impera en tantes i tantes actuacions urbanístiques de Manresa. De fet, com si es tractés de terra santa, el de la Fàbrica Nova és el mur de les lamentacions per a tot el gremi de paletes, promotors i industrials que ?ai luxúria!? van pensar que es farien les barbes d'or pels segles dels segles. Ara no els queda cap més opció que posar-se de cara a la paret i pregar a l'Altíssim perquè canviï el rumb del seu esdevenidor. La Fàbrica Nova, el tòtem i paradigma de l'expansió urbanística, reduït a pols i fang. Alfa i omega. Déu hi faci més que nosaltres.

Il·lustració: Aida Cantero